

سه شنبه ۱۱ شهریور ۱۴۰۴ - ۱۶ صفحه - ۲۰ هزار تومان - سال چهارم - شماره ۸۷۱
www.shahr-mihanonline.ir

نگاه
هم میهن

آیا گفت و گو ممکن و مفید است؟

عباس عبادتی

نویسنده و مشاور هم میهن

تقریباً روشن است که جامعه ایران خالی از گفت و گوی جدی در داخل یا خارج است. گفت و گویی که نیاز جامعه ما هم هست. از این رو، شاید این پرسش که آیا گفت و گو مفید و موثر است، عجیب باشد. چون به صورت پیش فرض گفت و گو امری پذیرفته شده و مفید تلقی می شود. به طور قطع منافع هم دارد. ولی باید سطح انتظارات از گفت و گو را روشن کرد. گفت و گوهایی که ظرفیت توافقات مهم دارند، مستلزم پذیرش پیش فرض هایی روشن است که اگر آن پیش فرض ها از سوی طرفین پذیرفته نشود، اثرات گفت و گو کم دامنه و غیر مهم خواهد شد و چه بسا با شکست مواجه شود. گفت و گوی موثر چه در داخل کشور و چه در سطح بین الملل مستلزم چنین شرطی است. در این یادداشت می کوشم که پیش فرض های هر دو طرف گفت و گوهای احتمالی را شرح دهم. پیش از آن نیز معتقدم که علت اصلی شکست برجام این بود که چنین پیش فرضی یا نبود یا به صورت ضمنی پذیرفته شده بود؛ ولی در عمل نقض شد. به عبارت دیگر، مسئله شورای امنیت و غرب فقط با غنی سازی اورانیوم ایران نبود، بلکه با رویکرد ایران در مخالفت با نظم بین الملل بود؛ نظمی که ایران آن را ناعادلانه می دانست و در صدد تغییر آن بود و غنی سازی نیز می توانست یک مولفه مهم برای رفتن در این مسیر و تقابل با نظم جهانی باشد. برای مثال، هند و پاکستان فراتر از غنی سازی، بمب نیز تولید کردند و فشارهای اندکی را متحمل شدند، چون این بمب را برای مقابله با یکدیگر می خواستند و نه برای عادلانه کردن و به هم زدن نظم جهانی. هر دو کشور نیز کمابیش خود را در ذیل نظم موجود تعریف می کنند. مصداق این مسئله در ماجرای پس از برجام است و آن نپذیرفتن ایران برای مشارکت در گفت و گوهای سوریه و منطقه بود، چون حل مشکل سوریه و منطقه که موضوعی بین المللی و منطقه ای است را نپذیرفت و تصمیم گرفت به تنهایی هدف خود را پیش ببرد. بنابراین، پیش فرض هر گفت و گوی بین المللی، پذیرش نظم موجود جهانی است. این نظم براساس منشور ملل متحد و وجود پنج قدرت دارای حق وتو و احترام به پذیرش مصوبات الزام آور آن است. بهتر است بگویم که می توان مصوبات و تصمیمات آن را نپذیرفت، ولی نمی توان با آن مخالفت عملی کرد. در واقع، هم اکنون پس از بحران بالکان، کشور یوگسلاوی سابق به هفت کشور تبدیل شده. ما می توانیم با هیچ یک از این کشورها رابطه نداشته باشیم و آنها را به رسمیت نشناسیم، ولی نمی توانیم اقدامی علیه آنها کنیم؛ به طوری که موجودیت آنها را نقض کنیم. این کار هزینه های جدی دارد. ضمن اینکه آنها عضو سازمان ملل هستند. گفت و گوی ایران با اروپا و ایالات متحده و حتی چین و روسیه، اگر مبتنی بر پذیرش این پیش فرض باشد، به صورت منطقی نتیجه بخش است. نتیجه بخشی آن دیر و زود دارد، ولی سوخت و سوز ندارد. ❏

روند شکننده صلح

یادداشتی از آرمین منتظری

درباره روند کند توافق بین ترکیه و کردها

۱۲ پاسگاه محیط باننی تعطیل شدند

گزارش میدانی هم میهن از سایت تکثیر یوز در اسارت توران

سینمای مستقل منتظر نمی ماند

گفت و گو با مجید برزگر تهیه کننده فیلم علت مرگ نا معلوم

که برنده جایزه انجمن منتقدان شد

تعامل یا مداخله؟

گفت و گو با نمایندگان مجلس درباره اخراج ۴ هزار نفر از دولت چهاردهم

گزارش
دیپلماسی
۸-۹

پیامدهای خروج از NPT

بررسی طرح تندروهای مجلس

در گفت و گو با کوروش احمدی

ورحمن قهرمانپور

سرمقاله

امید رازنده نگهدارید

ویژه بودن شرایط ایران بر کسی پوشیده نیست. از وضعیت کسری بودجه و تورم و قیمت ارز گرفته تا نترازی های گوناگون و مهم؛ تا شکاف های اجتماعی و بالاخره از همه فوری تر وضعیت ناپایدار روابط بین الملل و احتمال فعال شدن اسنپک و افزایش تنش های نظامی و.... اینها همه به جای خود. آنچه که ما را بیشتر نگران می کند، وضعیت مراجع تصمیم گیری اصلی است. گرچه به نظر می رسد که مجموعه این مراجع نتوانسته اند تاکنون راهبرد تازه ای را که برای این شرایط مناسب باشد، تدوین و ارائه کنند؛ ولی همچنان امید داریم که به زودی شاهد ابتکاراتی باشیم. این امید با آمدن آقای لاریجانی به مقام دبیری شورای عالی امنیت ملی اندکی مثبت شده است؛ هر چند تاکنون شواهد ارزشمندی در جهت چشمگیری این امید ندیده ایم. با این حال، از مدیران رسانه ها دعوت کرده اند تا با دبیر جدید شورا درباره مسائل عمومی کشور هم اندیشی کنند. پیشتر هم چنین دعوت هایی از سیاست و رسانه ای ها رخ می داد و البته نمی دانیم که این برنامه ها تا چه اندازه در سیاست گذاری ها موثر بوده است؟ به ویژه که رسانه ها مواضع و رویکردهای خود را روزانه می نویسند و مسئولین ذیربط اطلاع دارند. برای نمونه، روزنامه «هم میهن» چیز چندانی اضافه بر مجموعه مواضعی که منعکس می کند، ندارد. با وجود این، از این نشست ها استقبال می کنیم و خواهان افزایش گستره دعوت شدگان و بازتاب دادن نتایج گفت و گوها و کیفیت استفاده از آنها نیز هستیم. اکنون پرسش عمومی و مهم خود را به صورت عمومی طرح می کنیم و انتظار داریم که دبیر محترم شورای عالی امنیت ملی پاسخ روشنی درباره آن بدهند. نقش مجلس کنونی در سیاست گذاری کلان و امنیتی و دفاعی کشور چیست؟ جالب است که تنها گروهی که در کشور برای شرایط کنونی ایده دارند، تندروها هستند. ایده آنان تقابل و درگیری تمام عیار است. اگر آنان مجاز هستند که هر وقت خواستند و دوست داشتند درباره آن پی تی و مذاکره و مسائل دیگر طرح های آبی دو و سه فوریته دهند و کشور و مردم را اسیر تصمیمات خود کنند، این را صریح و روشن بفرمایند. چون ما و اکثریت مردم از کسانی هستیم که در انتخاب آنان حضور نداشته ایم، چون شایستگان مورد نظر ما در انتخابات غایب بودند؛ پس حق داریم که اعتماد لازم و مناسب را به اغلب مصوبات مجلس نداشته باشیم. آنان نماینده اقلیت بسیار محدودی هستند. آرای نمایندگان حوزه انتخابیه تهران را ببینید: حساب دستتان خواهد آمد. البته، مسئله مهم تر این است که تندروهای مجلس در آنجا دست بالا را دارند و روشن است که سیاست های تندروها به تأمین منافع ملی ملتزم نیست و از رفتار مسئولانه خارج است. اگر مجلس مجاز است که فراتر از منافع ملی و مصالح عمومی قانون گذاری کند، این را صریح و روشن اعلام کنید تا تکلیف اکثریت مردمی که آنان را نمایند خود نمی دانند معلوم شود. حتماً اطلاع دارید که کمترین اعتماد مردم به یک نهاد رسمی مربوط به مجلس تندروها است. ❏

بررسی حضور مسعود پزشکیان در اجلاس شانگهای و امکان حمایت روسیه و چین

نمایندگان ایران در برابر اجرای مکانیسم ماشه

در شرق خبری هست؟

► وزرای خارجه ایران، چین و روسیه در نامه مشترکی به دبیرکل سازمان ملل متحد و رئیس شورای امنیت، مواضع سه کشور اروپایی برای فعال سازی اسنپک را رد کردند

► سران شانگهای در بخشی از بیانیه پایانی نشست خود، حملات اسرائیل و آمریکا به تاسیسات هسته ای ایران را محکوم کردند

رخداد
دیپلماسی
۲۳-۹

عکس: Gettyimages